

Libris.RO

Respect pentru oameni și cărți

Dr. Robert J. Sternberg

LOVE IS A STORY

Tipologiile
poveștilor romantice

Traducere: Oana Dumitrescu

NICULESCU

CUPRINS

PREFAȚĂ	9
----------------------	---

I. POVEȘTILE PE CARE LE SPUNEM

<i>Dragostea ca o poveste</i>	15
<i>Nenumăratele noastre povești de dragoste</i>	27
<i>Elementele unei povești</i>	37
<i>Câteva tipuri de povești</i>	43
<i>De unde vin poveștile și unde ne pot duce?</i>	49

II. POVEȘTILE DE DRAGOSTE

Poveștile asimetrice	73
<i>Dragostea ca (proces de) predare – învățare</i>	73
<i>Dragostea ca sacrificiu</i>	80
<i>Dragostea ca o formă de guvernare</i>	86
<i>Dragostea ca roman polițist</i>	95
<i>Dragostea ca film erotic</i>	104
<i>Dragostea ca film de groază</i>	112
Poveștile obiectificante	123
PERSOANA CA OBIECT	123
<i>Dragostea ca poveste științifico-fantastică</i>	123
<i>Dragostea ca o colecție</i>	130
<i>Dragostea ca obiect de artă</i>	137

RELAȚIA CA OBIECT	145
<i>Dragostea ca poveste casnică</i>	145
<i>Dragostea ca terapie</i>	152
<i>Dragostea ca religie</i>	160
<i>Dragostea ca joc</i>	166
Poveștile de coordonare	175
<i>Dragostea ca o călătorie</i>	176
<i>Dragostea ca o țesătură</i>	182
<i>Dragostea ca o grădină</i>	188
<i>Dragostea ca o afacere</i>	194
<i>Dragostea ca dependență</i>	200
Poveștile narative	209
<i>Dragostea ca basm</i>	209
<i>Dragostea ca ancorare în trecut</i>	217
<i>Dragostea ca știință</i>	226
<i>Dragostea ca o carte de bucate</i>	233
Poveștile tematice	242
<i>Dragostea ca război</i>	243
<i>Dragostea ca teatru</i>	248
<i>Dragostea ca jovialitate</i>	254
<i>Dragostea ca mister</i>	261
III. SEMNIFICAȚII	
<i>Verificarea percepției dragostei ca poveste</i>	271
<i>Ce este dragostea?</i>	279
NOTE	285

PREFAȚĂ

La fel ca mai toată lumea, am petrecut mult timp încercând să-mi dau seama de ce unele dintre relațiile mele apropiate au fost de succes, iar altele nu. Ca mulți alții am citit despre relații, am urmărit diverse prezentări din mass-media despre ele și am apelat la sfaturile unor specialiști care au promis că mă vor ajuta să le înțeleg. Mi-am petrecut chiar o parte din cariera mea de psiholog încercând să înțeleg ce a funcționat sau nu în cazul meu. În mod curios, chiar propriile teorii nu păreau să-mi ofere înțelegerea pe care o căutam – o înțelegere a propriilor relații sau a relațiilor celorlalți.

Am început să cercetez și să studiez mai mult pe marginea acestei teme, dragostea, la începutul anilor 1980, concentrându-mă inițial pe structura sa. Am propus o teorie a iubirii de tip psihometric¹ împreună cu o masterandă a mea, Susan Grajek. Scopul a fost să descoperim dacă dragostea poate fi înțeleasă prin prisma elementelor sale structurale și, în caz afirmativ, să descoperim natura acestor elemente. Potrivit acestei teorii, dragostea ar putea fi înțeleasă printr-o multitudine de emoții, gânduri și motivații disparate, cum ar fi grija pentru o altă persoană, buna comunicare cu ceilalți și sprijinul emoțional. Problema a fost că aceste „elemente” păreau să descrie componente ale dragostei fără a le sistematiza și fără

DRAGOSTEA CA O POVESTE

 Zach și Tammy au fost căsătoriți timp de 28 de ani. Prietenii lor au anticipat divorțul acestora de multe ori în tot acest timp, iar prezicerile lor păreau a fi logice. Tammy amenință tot timpul că îl părăsește pe Zach; la rândul lui, Zach îi vorbește urât spunându-i acesteia că nimic nu l-ar face mai fericit.

Zach și Tammy se ceartă fără oprire, iar lucrul acesta îi stânjenește pe prietenii cuplului, deoarece disputele lor se desfășoară nu doar cu glas tare, ci și în locuri publice. Amicii lor nu-și pot închipui un cuplu mai nepotrivit și consideră că singurul lucru care îi ține împreună pe Zach și Tammy este doar indolența.

Pe de altă parte, Valerie și Leonard sunt divorțați. Niciun cunoscut de-ai lor nu-și dă seama din ce motiv s-a întâmplat asta. Căsnicia lor părea perfectă. Bineînțeles, așa par și multe alte căsnicii în care cuplurile de-abia reușesc să-și ascundă problemele și durerea pe care o simt în relațiile lor. Dar ceea ce este ciudat în acest caz constă în faptul că inclusiv Valerie și Leonard credeau odată că au o căsnicie perfectă. Copiii acestora și-au amintit că părinții lor nu s-au certat practic niciodată și, chiar atunci când au fost discuții, neînțelegerile erau de fapt lipsite de importanță.

În cele din urmă, cei doi s-au despărțit în momentul în care Leonard a întâlnit pe cineva la locul său de muncă și și-a părăsit soția pentru această femeie. Leonard se simțea rușinat de propriul comportament și îl putea motiva doar pe baza faptului că și-a găsit în sfârșit dragostea adevărată. Dar a recunoscut că, înainte de a interveni plictiseala, crezuse, de asemenea, că Valerie este adevărata lui dragoste. În ultimă instanță, el a apelat la un terapeut încercând să-și dea seama ce se întâmplă cu adevărat.

În mod normal, Zach și Tammy ar fi trebuit să fie cei care se despart, iar Valerie și Leonard ar fi trebuit să trăiască fericiți până la adânci bătrâneți. Destinele lor par să nu respecte nicio predicție logică, indiferent de teoria pe care o persoană o aplică în momentul în care face acea predicție. Ar putea exista oare vreo modalitate prin care să înțelegem ce li s-a putut întâmpla acestor două cupluri?

POVEȘTILE DE DRAGOSTE

O modalitate prin care am putea înțelege comportamentul acestor cupluri este să luăm în seamă povestea de dragoste așa cum o consideră fiecare partener în relația actuală și în relația ideală. Poveștile de dragoste ale unui cuplu în legătură cu ce este iubirea și cu ce ar trebui să fie pot sau nu pot coincide. M-am întrebat dacă menținerea unui cuplu depinde sau nu de modul în care povestea despre relația ideală se apropie suficient de povestea despre acea relație în care persoanele respective sunt în prezent. De exemplu, dacă cineva vrea să trăiască o poveste de dragoste romantică, ca într-un basm, dar, de fapt, trăiește o poveste ca un război, este de așteptat să nu fie un partener mulțumit. Sunt și persoane care preferă povestea ca

război și ar lua-o razna din cauza plictiselii cauzate de dragostea ca basm.

Ceea ce este interesant în legătură cu Zach și Tammy este faptul că amândoi aveau povești care percepeau iubirea ca pe un război. Indiferent de cât de bizară sau chiar ridicolă ar fi putut să le pară altor persoane căsnicia lor, lucrurile au funcționat bine în cazul acestora. Ceea ce își dorea fiecare a corespuns perfect cu așteptările lor; amândoi își doreau cam aceleași lucruri. În cazul lui Valerie și al lui Leonard, căsnicia lor părea trainică în ochii altor persoane, dar nu s-a potrivit cu povestea lui Leonard despre ceea ce își dorea cu adevărat; în cele din urmă, ceea ce își dorea el și ceea ce voia Valerie păreau a fi lucruri destul de diferite. Cu timpul s-au maturizat și au ajuns să aibă în continuare povești diferite despre dragoste.

Cu toții creștem având poveștile noastre de dragoste. Cu ani în urmă, în tinerețea mea, Erich Segal a scris un roman de succes și l-a intitulat foarte simplu *Love Story* („Poveste de iubire”). Titlul era foarte potrivit – cartea a avut un mare succes în librării, la fel și ecranizarea sa. Sunt relațiile noastre din realitate influențate de povești ca acestea?

Ni se spune adesea că trebuie să fim realiști și să facem distincție între poveștile pe care ni le spunem nouă înșine și ceea ce se întâmplă cu adevărat, adică să facem distincție între realitate și ficțiune. Scopul principal în cunoașterea mai bine a cuiva se presupune a fi să aflăm cum este acesta „cu adevărat”, să vedem dincolo de modul în care percepem persoana respectivă sau ne imaginăm cum este aceasta.

Dar o delimitare clară a realității de ficțiune nu este posibilă în contextul relațiilor amoroase, deoarece noi modelăm faptele legate de relație pentru a se potrivi cu plăsmuirile personale. Putem spune că suntem în multe feluri un amestec al poveștilor noastre. Așa cum a subliniat Immanuel Kant în

Critica rațiunii pure, dacă există o realitate obiectivă, aceasta nu este cunoscută. Acea realitate ia forma unei povești.

Iubirea este o poveste și atunci doar noi suntem autorii ei¹, mai degrabă decât William Shakespeare sau Gabriel García Márquez, sau Erich Segal, sau Barbara Cartland. Poveștile de dragoste s-au transmis de-a lungul secolelor și au fost puține schimbări în ceea ce privește subiectele sau intrigile acestora. Totuși, s-au modificat felul în care aceste povești sunt trăite zi de zi și, de asemenea, popularitatea anumitor povești în comparație cu altele. Ne raportăm mai bine la povești de dragoste – fie că sunt din romane, piese de teatru, telenovele sau de altundeva – în comparație cu articolele din reviste sau cărțile de dezvoltare personală ce conțin liste generice de pași pe care trebuie să-i urmăm pentru a ne înțelege și a ne îmbunătăți relația. Așa că poate ar fi mai bine dacă am acorda mai multă atenție poveștilor de dragoste din viețile noastre și mai puțină atenție acestor liste logice prescrise de alții. Problema acestor liste nu e că ele nu ar fi raționale, ci că pur și simplu nu au efect, chiar dacă sunt prezentate ca fiind o parte dintr-un curs de psihoterapie.

Terapiile convenționale menite să îmbunătățească relațiile de dragoste nu funcționează dacă iau în considerare doar *efec-tele* pe care le au poveștile pe care ni le spunem singuri, cu alte cuvinte, doar dacă țin seama de înțelegerea noastră asupra a ceea ce nu a funcționat în relația pe care am avut-o. Trebuie să privim relațiile în sine.² Oamenii se pot duce de la un terapeut la altul, de la un consilier matrimonial la altul ajungând să nu constate vreo îmbunătățire a situației lor. Acest lucru se întâmplă deoarece adesea sunt tratate mai ales simptomele și nu cauzele, așa cum o aspirină tratează simptomele mai degrabă decât cauzele bolii. O aspirină poate să scadă febra asociată unui virus, dar nu va vindeca persoana în cauză de acel virus. Ceea ce e mai rău este faptul că febra asociată unui virus nu

este în niciun caz cauzată de acesta. Este o reacție a corpului care încearcă să-și crească temperatura pentru a omorî virusul. Așadar, doar prin tratarea virusului putem uneori chiar să înrăutățim lucrurile.

În cazul unei relații, simptomele unui eșec (fie că este vorba despre depresie, stare de agitație sau de anxietate) sunt semne că ceva nu merge cum trebuie. Psihoterapia sau pastilele pot ameliora simptomele depresiei sau ale anxietății, dar fără să ajute cu absolut nimic pentru a face ca relația să funcționeze, aceasta fiind de fapt și cauza problemei. Putem sfârși prin a tolera o relație care continuă să fie nepotrivită pentru noi (pentru propriul nostru ideal de poveste de dragoste), când ceea ce trebuie să facem cu adevărat este ori să schimbăm relația, ori să ne schimbăm povestea.

Filmul *When Harry Met Sally* („Când Harry a cunoscut-o pe Sally”) a avut destul de mult succes în momentul apariției deoarece a explorat ideea poveștilor de dragoste și în mod special a felului cum se diferențiază poveștile despre dragoste de cele despre prietenie. În ciuda amicitiei lor apropiate, Harry își petrece mulți ani căutând dragostea alături de alte femei. În cele din urmă își schimbă povestea de dragoste, parțial datorită relației cu Sally. Dar înainte ca această poveste să se schimbe, Harry nu o putea vedea pe Sally dintr-o perspectivă romantică, indiferent ce ar fi făcut oricare dintre cei doi. În momentul în care Harry și-a schimbat povestea, relația lui cu Sally s-a îmbunătățit și chiar s-a transformat în altceva.

Oamenii vor fi întotdeauna implicați în relații amoroase, așadar vor fi mereu persoane interesate să înțeleagă, să-și îmbunătățească și să-și transforme relațiile intime. Și fac mari eforturi pentru a realiza acest lucru: vorbesc unii cu alții, cu prieteni din afara relației, cu membri ai familiei lor și chiar cu terapeuți. Își cumpără cărți, participă la diverse cursuri și urmăresc filme care au ca subiect ceea ce îi interesează în mod

special. Dar oare cât de mult succes au persoanele dornice să-și îmbunătățească relațiile? Avem un indiciu (unul limitat) datorită ratei de divorț care în Statele Unite ale Americii și în alte țări este de 50%. Cu toții avem în minte relații care probabil nu se vor termina, dar care, din păcate, sunt nefericite. Majoritatea putem număra pe degetele de la o mână relațiile despre care știm că *sunt* cu adevărat fericite.

Fie că e imposibilă comunicarea intimă, fie că încercările noastre de a înțelege și de a ne îmbunătăți relațiile nu iau în considerare un aspect important pentru menținerea lor, acesta este momentul în care ideea iubirii ca o poveste poate fi de ajutor. Fiecare dintre noi are o poveste ideală despre dragoste, iar acesta poate fi cel mai important lucru pe care îl putem afla despre noi.

RELAȚIILE CA POVEȘTI

Când întâlnim pentru prima dată pe cineva, în mod firesc ne dorim să cunoaștem mai bine acea persoană, pentru a vedea dacă ea gândește sau nu precum noi. Vrem să potrivim primele noastre impresii cu realitatea, să substituim faptele cu ficțiunea, adevărurile cu poveștile. Ne imaginăm că, atunci când cunoaștem pe cineva, înlocuim o „ficțiune” cu „realitatea” unei non-ficțiuni. Dar dacă ne gândim la primele impresii, la ritualurile din jurul actului sexual și al căsătoriei, deseori această înlocuire nu are loc cu adevărat. Astfel de idei ori astfel de povești nu sunt adevărate sau greșite în esența lor, deși se pot adapta mai mult sau mai puțin – ceea ce poate fi mai mult sau mai puțin sănătos în ceea ce privește contribuția la armonizarea în cadrul general. Ceea ce este văzut ca fiind ceva care se poate adapta variază în timp și spațiu. De exemplu, o cultură poate percepe dragostea ca pe o componentă indispensabilă a căsătoriei; altă cultură poate vedea iubirea ca fiind irelevantă pentru căsătorie.

În ambele culturi, aceste valori sunt susceptibile să fie învățate nu ca niște fapte arbitrare ale convenției culturale, ci ca o chestiune în termeni de corect și greșit. Ceea ce este văzut ca făcând parte din „realitate” reprezintă, de fapt, niște percepții ale realităților poveștilor. Povestea oferă sens relației în contextul vieților noastre. Uneori partenerii dintr-o relație oferă diverse înțelesuri aceluiași acțiuni sau evenimente, deoarece fiecare interpretează acțiunile sau evenimentele respective în termenii unei povești diferite.

Povestea mea, povestea ta

Atunci când Tyrone a întâlnit-o pe Samantha, el a crezut că și-a găsit iubirea vieții. Se mai înșelase și cu altă ocazie, dar acum nu mai era cazul. Samantha părea să aibă tot ceea ce el căutase până atunci, chiar și calități pe care nu credea vreodată să le găsească la o femeie. Era frumoasă, deșteaptă, atrăgătoare, prezentabilă, echilibrată, interesată de diverse sporturi și avea un simț al umorului bine dezvoltat. Iar pe deasupra era și foarte interesată de persoana lui. Tyrone a venit cu ideea să meargă la un meci al echipei Cubs, iar ea a acceptat.

După o lună, Tyrone și Samantha au ajuns să se întâlnească constant. După două luni, erau deja un cuplu. După trei luni însă, Tyrone începuse să aibă tot felul de îndoieli. Era destul de sigur că Samantha se vedea pe ascuns cel puțin cu un alt bărbat, poate chiar cu mai mulți. Situația începuse să îi pară familiară într-un mod neplăcut: era vorba despre o femeie care nu era de încredere, dar care pretindea că este sinceră, o femeie care înșală cu prima ocazie pe care o are. Tyrone era mulțumit că ajunsese să o cunoască mai bine pe Samantha înainte să fie prea târziu. După niște scene neplăcute, relația și-a dat obștescul sfârșit. Tyrone era mulțumit că s-a întâmplat lucrul acesta. La fel de mulțumită părea și Samantha, care însă nu se întâlne

cu nimeni altcineva în afară de el, dar care nu mai voia să aibă o relație cu un bărbat care o dezamăgea.

Chiar dacă Tyrone poate părea un tip dezamăgitor, acesta imaginându-și încontinuu că iubitele lui îl înșală, noi toți suntem oarecum asemenea lui. Cum ajungem să cunoaștem alte persoane, începem să proiectăm asupra lor propriile gânduri și sentimente (înțelepciunea pe care am acumulat-o, dar și bagajul nostru emoțional). Iar rezultatul este că, deși credem că ajungem să cunoaștem o persoană mai bine din punct de vedere intim, s-ar putea de fapt să nu reușim deloc acest lucru. Dimpotrivă, am putea să creăm o poveste care are din ce în ce mai puține lucruri în comun cu modul în care este persoana respectivă, dar mai multe cu ceea ce ne *imaginăm* că ar fi acea persoană. Într-adevăr, cunoaștem oamenii doar prin intermediul propriilor percepții pe care le avem asupra lor.

Vei spune că tu nu ești ca Tyrone. Poate că ești ca el mai mult decât îți dai seama. Vorbeam la un moment dat cu un celebru cercetător despre relația pe care o are cu soția lui. Acesta este un bun cunoscător al domeniului relațiilor apropiate, făcând parte din elita celor care au căutat o înțelegere psihologică a parteneriatelor de acest fel. El mi-a povestit cum într-o zi, după mai bine de 20 de ani de căsnicie, avea o conversație cu soția sa în sufragerie. Soarele apusese, așa că au aprins focul, atmosfera fiind cum nu se poate mai romantică. Soția lui însă a făcut un comentariu nepotrivit și dintr-odată toată perspectiva lui asupra relației lor s-a schimbat. A înțeles că modul în care el vedea legătura dintre ei nu avea aproape nimic în comun cu cel al soției. Trecuseră peste 20 de ani și el nu observase deloc lucrul acesta. Conversațiile ulterioare i-au confirmat, cel puțin lui, această nouă ipoteză. Iar căsnicia lui s-a încheiat în cele din urmă.

Acest cercetător faimos nu era Tyrone. Cu toate acestea, era la fel de predispus de a fi dezamăgitor ca oricare dintre noi. Oare

noua lui percepție era corectă? Cu siguranță nu avem cum să aflăm acest lucru niciodată. Asemenea lui Tyrone, cercetătorul de care povesteam a început relația cu o poveste și a încheiat-o cu o alta. Soția lui, asemenea Samanthei, avea propria ei poveste, diferită de a lui. Nu există nicio variantă obiectivă, o poveste „reală” a relației, sau cel puțin nu una pe care să o știm.

Dacă aveți vreo îndoială, este suficient să stați de vorbă cu două persoane care trec printr-un divorț. Foarte adesea vi se va părea ca și cum fiecare dintre ei ar descrie o căsnicie diferită. Relația pe care o înfățișează un soț are toate șansele să aibă foarte puține lucruri sau nimic în comun cu cea pe care o descrie soția lui. Și acesta este unul dintre motivele principale pentru care divorțează: poveștile lor despre relația în care se află s-au îndepărtat atât de mult, încât nu mai au niciun punct în comun.

Oricum, distanța dintre povești nu se limitează la terminarea relațiilor. Am realizat un studiu împreună cu Michael Barnes prin care am cerut unor perechi să răspundă la chestionare despre ce simt față de partener și despre ce cred că simte partenerul față de ei.³ La unele dintre întrebări, fiecare partener trebuia să răspundă despre cum crede că va răspunde celălalt. Pe o scară de la 0 la 1, în care 0 indica faptul că persoana aprecia la nimereală răspunsul și 1 arăta faptul că persoana respectivă întotdeauna aprecia corect răspunsul, corespondența între cum a răspuns de fapt persoana respectivă și cum a crezut perechea sa că va răspunde a fost de doar 0,3. Cu alte cuvinte, s-a stabilit o legătură slabă între felul în care a răspuns un partener și modul în care credea celălalt partener că va răspunde. Oamenii au doar niște idei vagi despre ceea ce simt partenerii lor de viață pentru ei. Și în acest studiu era vorba despre cupluri stabile! Să ne imaginăm care ar fi fost rezultatele pentru cealaltă situație. Din experiența mea, foarte adesea când unul dintre parteneri exprimă nemulțumire sau chiar

cere divorțul, celălalt se simte luat pe nepregătite. Cu toate acestea, dacă cineva l-ar întreba pe cel care cere divorțul dacă vestea era neașteptată, acea persoană probabil ar răspunde că a semnalat de zeci, chiar sute de ori acest lucru partenerului. Poveștile celor doi parteneri despre relație s-au îndepărtat atât de mult, încât comunicarea dintre ei a devenit în mare parte o iluzie. Pe de altă parte, relațiile sunt în măsură să reușească în momentul în care poveștile comune produc o viziune asupra lumii, niște ipoteze apropiate despre relații și interpretări asemănătoare ale evenimentelor, iar toate acestea formează baza unei bune comunicări.

Faptul că oamenii au povești de iubire diferite subliniază o caracteristică importantă a dragostei: încercarea de a afla ce „este” dragostea poate reprezenta un efort frustrant și inutil, deoarece nu e chiar același lucru pentru oricare două persoane. Reprezintă o poveste pentru toată lumea, dar ceea ce se află în acea poveste poate să difere considerabil de la o persoană la alta. Cu toate acestea, în același timp, două persoane aflate într-o relație trebuie să creeze cumva o poveste comună pe lângă cele individuale.

Povestea noastră

Fiecare persoană nu are doar o poveste personală a relației, ci și o concepție despre o poveste comună pe care el sau ea consideră că perechea sa o împărtășește. Povestea comună poate sau nu să corespundă cu cea individuală și bineînțeles că cei doi parteneri pot avea diverse concepții despre ea.

De exemplu, Beth și Blake sunt împreună de 20 de ani și amândoi par fericiți în această relație. Sunt mândri de faptul că au consolidat relația lor timp de două decenii și, deși au avut câteva neînțelegeri, în special în privința celor doi copii,

căsnicia lor a fost liniștită. Ei reprezintă modelul unui cuplu fericit în multe privințe. Poate nu chiar în toate privințele.

Beth s-a văzut cu David timp de șase luni, aproape șapte. David era divorțat și nu voia să se recăsătorească. Ciudat este faptul că ultimul lucru pe care l-ar fi făcut Beth ar fi fost să-l părăsească pe soțul ei, Blake. Este cu adevărat fericită cu el, dar într-un mod liniștitor și ducând o viață monotonă. Întâlnirea cu David însă îi produce o exaltare în viața ei, ceea ce nu simte cu Blake.

Beth se simte vinovată din cauza relației cu David. Știe că nu are niciun sens, iar, dacă Blake ar afla, ar pleca într-o secundă de lângă ea. Nu ar mai fi loc de nicio împăcare – nu pentru Blake. El este pur și simplu prea mândru. O parte din ea vrea să termine imediat relația cu David, înainte de a fi prea târziu. Dar cealaltă parte din ea, care pare să existe în paralel cu prima, pur și simplu nu o lasă să-i dea drumul acestui bărbat.

Beth are o ambivalență interesantă asupra întregii situații. Povestea ei adevărată despre relația cu Blake este una pozitivă. Povestea lor comună este de asemenea pozitivă, dar care este oare aceasta? Ea știe că felul ei de a vedea povestea comună și cel al lui Blake nu pot fi identice. În momentul în care este cu Blake, ea știe că trebuie să se prefacă mult. Povestea ei adevărată cu Blake este cumva prea îndepărtată de povestea ei ideală. Mai devreme sau mai târziu, va trebui să renunțe la cineva. Însă Beth nu este sigură la ce anume.

Cazul celor doi a fost de fapt mult mai complicat decât părea, deoarece Blake se vedea, de asemenea, cu o altă persoană, fără ca Beth să știe asta, și avea aproape aceleași gânduri și dileme ca și soția sa. Dacă și-ar fi spus unul altuia faptul că simțeau cum relația lor stagnează, poate ar fi reușit să îndrepte lucrurile. În schimb, fiecare a preferat să țină secret acest lucru.

Beth și Blake par să se prefacă, când de fapt ei ar putea avea în comun mai multe lucruri decât știu. Uneori, povestea pe care